

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/56/2023
Identifikačné číslo spisu:	1219200990
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1219200990.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: SPOLOČENSTVO „KLINCOVÁ, s. č. 16 637", so sídlom Bratislava, Klincová 16637/37B, IČO: 50 747 444, zastúpeného advokátkou JUDr. Laurou Bíróovou, so sídlom Bratislava, Klincová 37B, proti žalovanému: Ružinovské centrum, a.s., so sídlom Bratislava, Klincová 35, IČO: 35 918 594, zastúpenému advokátom JUDr. Júliusom Jánošíkom, so sídlom Bratislava, Klincová 35, o zaplatenie 5.854,48 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-29C/13/2019 (predtým Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 29C/13/2019), o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. decembra 2022 sp. zn. 9Co/136/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „okresný súd", alebo „súd prvej inštancie", resp. „prvoinštančný súd") rozsudkom zo dňa 28. augusta 2020 sp. zn. 29C/13/2019 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.854,48 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 5.854,48 eura od 26. júna 2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na odôvodnenie svojho rozsudku prvoinštančný súd uviedol, že žalobca ako spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov, sa od žalovaného ako bývalého správcu bytového domu domáhal zaplatenia sumy 5.854,48 eura s príslušným úrokom z omeškania titulom vydania bezdôvodného obohatenia, za plnenia, ktoré boli žalovanému poukázané ako nájomné podľa neplatnej nájomnej zmluvy na časť pozemku žalovaného, na ktorom je postavený prístrešok na smeti pre bytový dom. Súd prvej inštancie skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov") a usúdil, že žaloba je dôvodná. Žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, a to plnením z absolútne neplatnej nájomnej zmluvy na prenájom časti pozemku zo dňa 11. novembra 2014. V predmetnej nájomnej zmluve ako v dvojstrannom právnom úkone na oboch stranách vystupuje jediný subjekt - žalovaný, a to bez ohľadu na dodatok pri

označení nájomcu, že ide o správcu bytového domu. Už z tohto dôvodu je zmluva pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Súd skúmal aj žalovaným vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku a dospel k záveru, že táto je nedôvodná. Platby, ktoré sú predmetom tohto sporu, spolu vo výške 5.854,48 eura, boli vykonané z účtu žalovaného dňa 12. decembra 2014 (dve) a dňa 17. decembra 2014 (dve). Žalobca sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, dozvedel dňa 31. marca 2017, kedy mu bola odovzdaná správa bytového domu a časť dokumentov od predchádzajúceho správcu týkajúca sa správy bytového domu. Z obsahu spisu nie je možné vyvodiť, že by sa žalobca o skutočnosti, že došlo k bezdôvodnému obohateniu mohol dozvedieť skôr a kedy by to mohlo byť. Od tohto okamihu (31. marca 2017) tak začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na súde. Táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorá je v danom prípade desaťročná, pretože išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, a ktorá začala plynúť dňa 12. decembra 2014 v časti 2.927,24 eura a dňa 17. decembra 2014 v časti 2.927,24 eura. Podľa súdu záveru, že zo strany žalovaného došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu, svedčí to, že nájomná zmluva na prenájom časti pozemku zo dňa 11. novembra 2014 bola uzatvorená žalovaným v pozícii prenajímateľa aj nájomcu, obsahovala teda iba jeho prejav vôle, čo úplne vylučuje podstatu nájmu ako dvojstranného právneho úkonu, naopak preukazuje to úmysel žalovaného prijímať peňažné plnenia (nájomné) od nájomcu (správcu bytového domu) avšak opäť len na vlastný účet. Takéto konanie správcu nemožno hodnotiť ako hospodárenie s majetkom vlastníkov bytov s odbornou starostlivosťou, či dbanie na ochranu práv vlastníkov bytov a uprednostňovanie ich záujmov pred vlastnými. Formálne a materiálne nedostatky nájomnej zmluvy popierajú vynaloženie aj bežnej odbornej starostlivosti. Na základe uvedeného tak uzavrel, že k premlčaniu uplatneného práva v danom prípade nedošlo, žaloba bola podaná pred uplynutím desaťročnej premlčacej doby. Pokiaľ žalovaný uviedol, že z dôvodu opatrnosti uplatnil v konaní vzájomný návrh na vydanie bezdôvodné obohatenie - platba za užívanie pozemkov žalovaného vlastníkami bytov a nebytových priestorov bez právneho titulu, pre prípad, ak bude nájomná zmluva uznaná súdom za neplatnú, súdu prvej inštancie z obsahu spisu nevyplynulo také podanie, ktoré by svojim obsahom mohlo byť posúdené ako vzájomný návrh. Ak mal žalovaný na mysli to, že v prípade neexistencie nájomnej zmluvy by boli vlastníci pozemkov povinní platiť bezdôvodné obohatenie v prospech podielových spoluvlastníkov pozemku, tak uvedené podľa názoru súdu nebolo možné pokladať za vzájomný návrh už len pre použitý podmieňovací spôsob. Z uvedeného by vyplývalo, že vzájomný návrh je podaný len v prípade, ak súd uzná nájomnú zmluvu za neplatnú. Žalovaný je v konaní zastúpený advokátom, a preto aj podanie, uplatnenie, vzájomného návrhu má mať určitú kvalitu a formu. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobe žalobcu celkom vyhovel. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil súd v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), keď úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnému žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom na odvolanie žalovaného predmetný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že žalovaný v rámci svojej obrany v spore namietol nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. S touto námietkou sa súd prvej inštancie vysporiadal tak, že ju nevyhodnotil ako opodstatnenú, a teda nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu v konaní nezistil. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil. Na doplnenie argumentácie súdu prvej inštancie v tejto otázke uviedol, že vlastníci bytov a nebytových priestorov T. s. č. XXXXX v Bratislave vytvorili Spoločenstvo (žalobcu), ako právnickú osobu založenú podľa zákona č. 182/1993 Z.z. Žalobca vznikol dňa 15. februára 2017 zápisom do registra spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Aj keď uplatňovaná pohľadávka vznikla ešte v čase, kedy žalobca ako subjekt práva neexistoval (dve sporné platby boli vykonané 12. decembra 2014 a ďalšie dve 17. decembra 2014), toto je bez významu, pretože nositeľmi hmotného práva, o ktorom súd koná v danej veci sú vlastníci bytov; správca, rovnako tak aj spoločenstvo vždy boli a aj sú len zástupcom vlastníkov a majú len procesné oprávnenie tento hmotnoprávny nárok vlastníkov bytov uplatňovať vo vlastnom mene (II. ÚS 302/2019). Ďalej odvolací súd uviedol, že žalovaný ako zmluvná strana zastupujúca nájomcu (vlastníkov bytov a nebytových priestorov) sa pri výkone správy dopustil viacerých hrubých porušení svojich povinností správcu. Nájomná zmluva bola žalovaným ako správcom uzatvorená bez akéhokoľvek

vedomia samotných vlastníkov, títo o nej nemali žiadnu vedomosť, žalovaný ako správca ju nikdy nepredložil vlastníkom bytov na schválenie. Žalovaný pri uzatváraní nájomnej zmluvy vystupoval ako v pozícii prenajímateľa, tak aj nájomcu. Samotný predmet nájmu bol v nájomnej zmluve špecifikovaný nedostatočne, t.j. neurčito. Porušil aj svoje povinnosti správcu hospodáriť s majetkom vlastníkov s odbornou starostlivosťou a neuprednostňovať svoje záujmy pred ich záujmami. Ako správca bol žalovaný povinný pri výkone správy postupovať v súlade so záujmami vlastníkov a dohodnúť pre nich čo najvýhodnejšie podmienky, či už z pohľadu ceny, kvality, reklamačných podmienok a podobne, a nemohol si prispôbovať svoje povinnosti správcu vlastným podnikateľským potrebám a záujmom tak, že boli v konečnom dôsledku v neprospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov. V súdnej právnej veci žalovaný ako správca vlastníkov bytov a nebytových priestorov obišiel, a bez ich vedomia a súhlasu ich v nájomnej zmluve zaviazal povinnosťou platiť nájomné; konal čisto účelovo a výlučne vo vlastnom záujme, na úkor potrieb a záujmov vlastníkov, ktorých záujmy mal chrániť a ich majetok spravovať s odbornou starostlivosťou. Nebolo preukázané jeho tvrdenie, že vlastníci bytov a nebytových priestorov o tejto povinnosti vedeli a s uvedenými platbami súhlasili. Svedkovia tieto tvrdenia žalovaného nepotvrdili a takúto povinnosť (uhrádzať platby titulom nájomného za pozemky) nebolo možné vyvodiť ani z vyúčtovania nákladov za príslušný rok, nakoľko tieto úhrady žalovaný zaradil pod položku týkajúcu sa komunálneho odpadu, čo len posilňuje presvedčenie, že sa žalovaný toto svoje konanie snažil pred vlastními bytov a nebytových priestorov vedome skryť. Uvedenou nájomnou zmluvou žalovaný teda konal aj v rozpore so zákonom a preto ju prvoinštančný súd správne vyhodnotil ako (absolútne) neplatnú. K námietke premlčania vznesenej žalovaným odvolací súd uviedol, že vzhľadom na konanie žalovaného súd prvej inštancie túto otázku správne posúdil. Správne posudzoval plynutie subjektívnej dvojročnej premlčacej doby so začiatkom od 31. marca 2017, kedy sa žalobca dozvedel o skutočnosti, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, keď v konaní neboli produkované dostatočné dôkazy o tom, že žalobca sa dozvedel o tejto skutočnosti skôr. Správne tiež vyhodnotil bezdôvodné obohatenie žalovaného ako úmyselné, a teda skúmal, či nedošlo k márnemu uplynutiu desaťročnej objektívnej premlčacej doby, so začiatkom jej plynutia od realizovaných platieb, t.j. jednak od 12. decembra 2014 a tiež od 17. decembra 2014. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 25. februára 2019 nedošlo k márnemu uplynutiu ani subjektívnej dvojročnej premlčacej doby a rovnako tak ani desaťročnej objektívnej premlčacej doby. Nakoniec odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku žalovaného, že žalovaná suma mu patrí z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko vlastníci bytov a nebytových priestorov užívali pozemky, patriace (aj) do jeho vlastníctva, a to bez právneho titulu, uviedol, že táto námietka nebola dôvodná. Poukázal na § 23 zákona o vlastníctve bytov a uviedol, že pri preveze alebo prechode vlastníckeho práva k bytu alebo nebytovému priestoru vždy ex lege bezvýhradne prechádza na nového vlastníka i spoluvlastnícky podiel k pozemkom, na ktorých sa nachádza samotný bytový dom ale aj k pozemkom, na ktorých sa nachádzajú spoločné časti a spoločné zariadenia domu a aj k príľahlým pozemkom, ktorými sa na účely zákona o vlastníctve bytov rozumieju napr. oplotené záhrady, a stavby, najmä oplatenia, prístrešky a oplatené nádvorcia, ktoré sa nachádzajú na pozemku patriacom k domu. Samotný príľahlý pozemok zákon nedefinuje, ale z § 2 ods. 6 zákona o vlastníctve bytov je zrejmé, že ide o pozemky, na ktorých sa nachádza príslušenstvo domu, t.j. spoločné časti domu, ktoré sú určené na spoločné užívanie a slúžia výlučne tomuto domu, pričom ale nie sú jeho stavebnou súčasťou. Príľahlý pozemok tak možno zdefinovať ako pozemok, na ktorom sa nachádza príslušenstvo domu a ktorého využitie je bezprostredne späté s riadnym a plnohodnotným výkonom vlastníckeho práva k bytu, resp. nebytovému priestoru. Ak vlastníč bytového domu nemôže nadobudnúť vlastníctvo k pozemkom, na ktorých je bytový dom postavený alebo k príľahlým pozemkom, zriaďuje sa zo zákona k týmto pozemkom vecné bremeno. Vlastník pozemku tak musí strpieť jeho užívanie vlastníkom bytového domu, resp. jednotlivých bytov a nebytových priestorov, na účely plnohodnotného a nerušeného výkonu vlastníckeho práva. V konaní nebola sporná skutočnosť, že žalovaný bol pôvodne nielen vlastníkom všetkých pozemkov (t.j. pozemkov pod bytovým domom, tiež pod garážovým domom, ako aj pozemkov, na ktorých sú umiestnené zariadenia, ktoré slúžia bytovému domu), bol aj stavebníkom oboch domov, pričom po ukončení výstavby predával jednotlivé byty, nebytové priestory a tiež garáže v garážovom dome. Podľa zákona o vlastníctve bytov bolo jeho povinnosťou previesť na jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov aj príslušné spoluvlastnícke podiely na zastavanom pozemku, ako aj na príľahlých pozemkoch. Preto nemožno uzavrieť, že vlastníci bytov a nebytových priestorov užívajú predmetné pozemky bez právneho dôvodu, a teda, že sa na úkor

žalovaného bezdôvodne obohatili. Okrem toho odvolací súd súhlasil so súdom prvej inštancie, že žalovaný si samotnú kompenzačnú námietku v konaní riadne neuplatnil, keďže ju prezentoval len v podmienovacom spôsobe; vznik takéhoto prípadného nároku napokon ani ničím nepodložil (napr. listinnými dôkazmi o výške prípadného bezdôvodného obohatenia).

3. Rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd odôvodnil podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP s poukazom na procesný úspech žalobcu v odvolacom konaní.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodov uvedených v § 420 písm. f) a v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP, a navrhol, aby dovolací súd v tejto časti rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Uplatnené dovolacie dôvody konkretizoval tak, že odvolací súd sa dopustil porušenia jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) tým, že sa nevysporiadal s podstatnými odvolacími dôvodmi uvedenými v jeho odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Žalovaný v odvolaní namietal, že v konaní v rámci svojej procesnej obrany uplatnil nárok na odplatu, ktorý mu vznikol za užívanie nehnuteľností v jeho vlastníctve/ spoluvlastníctve vlastníckmi bytov a nebytových priestorov bez nájomnej zmluvy alebo právneho titulu. Súd prvej inštancie k nesprávnemu až absurdnému záveru o tom, že dotknuté parcely č. XXXXX/XX, XXXXX/XXX a XXXXX/XXX, k. ú. L. sú príľahlými pozemkami k bytovému domu súp. č. XXXXX, k. ú. L., čím rozšíril príľahlý pozemok pod bytovým domom z jedného na 4 len preto, že v zákone absentuje legálna definícia príľahlého pozemku. Parcela č. XXXXX/XXX, k. ú. L. je pritom zastavaná inou stavbou (budovou) a to garážovým domom súp. č. XXXXX, k. ú. L. a nemôže preto patriť zároveň k bytovému domu. Odvolací súd sa s týmto odvolacím dôvodom vôbec nevysporiadal, vôbec nevzal do úvahy, že parcela č. XXXXX/XXX, k. ú. L. je pozemkom zastavaným stavbou - garážovým domom, a teda neslúži výlučne vlastníkom bytového domu, ale slúži aj/ najmä vlastníkom garážového domu. Odlišnosť (prevažná) vlastníkov bytového domu a garážového domu je preukázaná listami vlastníctva založenými v súdnom spise. Za príľahlý pozemok sa pritom považuje iba pozemok, ktorý výlučne slúži bytovému domu (a nie inej budove). Tu sa pod kontajnerovým stojiskom nachádzajú podzemné podlažia garážového domu, čo bolo preukázané predloženým kolaudačným rozhodnutím. Ďalšie porušenie práva na spravodlivý súdny proces spočíva v ignorovaní dôkazov založených v súdnom spise a neoboznámení sa s obsahom súdneho spisu odvolacím súdom, nakoľko žalovaný v rámci konania predložil súkromný znalecký posudok č. 18/2019 W.. K. Y. s doplnkom č. 1 z ktorého vyplýva, aké bezdôvodné obohatenie mali platiť vlastníci bytov a nebytových priestorov za užívanie cudzieho pozemku, ktorý navyše nebol príľahlým pozemkom pre dôvody uvedené vyššie.

6. Uplatnené dovolacie dôvody spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení konkretizoval žalovaný tak, že odvolací súd posúdil v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu otázky premlčania a obmedzenia zmluvnej voľnosti strán a vlastníckeho práva. Pokiaľ ide o premlčanie poukázal na to, ako súd prvej inštancie ustálil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby a ako odvolací súd posúdil plynutie subjektívnej premlčacej doby. Súdny nižších inštancií podľa názoru žalovaného úplne odignorovali právnu úpravu a judikatúru týkajúcu sa prechodu práv a záväzkov v kontexte premlčania. Žalobca je subjektom, na ktorého prešla správa bytového domu v roku 2017 a prešli tak na neho práva a povinnosti predošlého správcu - žalovaného. Spornou otázkou je, či bol medzi žalobcom a žalovaným v pozícii správcu aj BLAHO-BYT spol. s r.o., ktorý bol de iure zvolený, ale de facto nikdy nevykonával správu. Uvedené žalovaný s poukazom na § 111 Občianskeho zákonníka uzavrel tvrdením, že prechod práv a povinností nepretrhol plynutie subjektívnej premlčacej doby predošlého správcu, ktorá začala plynúť skôr. Právnym predchodcom žalobcu bol predošlý správca, ktorému plynula subjektívna premlčacia doba a žalobcovi sa ako právnomu nástupcovi započítava tá časť premlčacej doby, ktorá už uplynula jeho právnomu predchodcovi. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby teda nebol deň odovzdania správy zo strany žalovaného. Podľa názoru žalovaného sa tak súdy nižších inštancií odklonili od záverov vyslovených dovolacím súdom v rozhodnutí sp. zn. 1ObdoV/24/2009 publikovanom pod č. 34/2012, v ktorom dovolací súd uviedol, že prechodom práva na náhradu škody z poisteného na poistiteľa vstupuje poistiteľ (žalobca) vyplatením plnenia do práv poisteného (poškodeného); od tohto

práva sa odvíja aj premlčacia doba a zmena v osobe veriteľa nemá vplyv na jej plynutie.

7. Žalovaný ďalej v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia (§ 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP) tvrdil, že súd prvej inštancie prezentovaním absurdnej a prekvapivej právnej konštrukcie o tom, že príľahlým pozemkom k bytovému domu sú aj iné pozemky, ako pozemok, na ktorom je postavený a ktoré sú vo vlastníctve iných osôb, brutálne porušil vlastnícke právo garantované čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie si svojvoľne prisvojil kontraktčné právo a pokúsil sa vlastnou úvahou vytvoriť akýsi užívaci vzťah, na základe ktorého by vlastníci bytov a nebytových priestorov mohli užívať cudzí pozemok bezplatne. Vlastníci bytov a nebytových priestorov, ale nemajú žiadne užívacie ani iné právo k pozemkom parc. č. XXXXX/XX a parc.č.XXXXX/XXX; užívajú neoprávnene cudzí majetok vo vlastníctve/spoluvlastníctve žalovaného a kompenzačná námietka je preto dôvodná. Odvolací súd konštrukciu súdu prvej inštancie akceptoval, hoci parcela č.XXXXX/XXX, k.ú. L. neslúžila nikdy výlučne bytovému domu, bola majoritne využívaná vlastníkmi garážového domu, ktorým je zastavaná v plnom rozsahu, či už nad zemou alebo pod zemou. Záver súdov nižších inštancií považoval žalovaný za rozporné s ustálenou judikatúrou, za ktorú považoval rozhodnutie R 75/2004, z ktorého citoval nasledovne: „Příslušenství tvoří věci samostatné, které mohou být samostatným předmětem právních vztahů a jejich právní režim nesleduje ze zákona bez dalšího režim věci hlavní. Platné právo nemá ustanovení o tom, že by na nabyvatele věci hlavní přecházelo i příslušenství věci. K převodu příslušenství na nabyvatele věci hlavní je vždy třeba projevit zákonem předepsaným způsobem vůli převézt i příslušenství; nebyla-li vůle převézt i příslušenství věci hlavní právně významným způsobem projevena, příslušenství na nabyvatele nepřechází. Opačný názor nelze opřít o žádné ustanovení platného práva.". Uvedené platí podľa žalovaného obdobne aj v prejednávanej veci; posudzované parcely neboli predmetom prevodu a nejde ani o príľahlý pozemok. Nedošlo tak k ich prevodu na vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Z uvedeného dôvodu považoval žalovaný úvahu odvolacieho súdu za protiústavnú a rozpornú s judikatúrou najvyšších súdnych autorít.

8. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol, aby dovolací súd toto dovolanie ako nedôvodné zamietol. Ak žalovaný namietal porušenie práva na spravodlivý proces tým, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu až absurdnému záveru o tom, že parc. č. XXXXX/XX, XXXXX/XXX a XXXXX/XXX, k.ú. L. sú príľahlými pozemkami k bytovému domu, tak na parc. č. XXXXX/XX boli a sú umiestnené spoločné časti, spoločné zariadenia a príslušenstvo domu, na základe slobodného rozhodnutia žalovaného ako stavebníka a na bezplatné užívanie časti parc. č. XXXX/XX boli a sú oprávnení vlastníci bytov a nebytových priestorov na základe kúpnej zmluvy. Uvedené založil sám žalovaný, ktorý ako stavebník a vlastník stavby osadil na časti parc. č. XXXXX/XXX spoločné zariadenia a príslušenstvo bytového domu a túto skutočnosť potvrdil v kúpnych zmluvách. Námietka žalovaného, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacou námietkou, že pozemok parc. č. XXXXX/XXX nie je pozemkom príľahlým k bytovému domu, neobstojí. Rovnako sa súd prvej inštancie i súd odvolací vysporiadali i s tzv. kompenzačnou námietkou žalovaného, keď uviedli, že táto v konaní riadne uplatnená nebola, nakoľko ju žalovaný prezentoval len v podmienovacom spôsobe. Čo sa týka znaleckého posudku č. 18/2019 W.. K. Y., k tomuto dôkazu sa žalobca vyjadroval písomne s tým, že poukázal na viaceré jeho vady, ktoré ho robia fakticky nepoužiteľným. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP teda nie je daný. Pokiaľ žalovaný ďalej svoje dovolanie odôvodňuje tým, že sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v právnom posúdení námietky premlčania, tu žalovaný poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu týkajúce sa prechodu práva na náhradu škody z poisteného na poisťiteľa, ktoré je na prejednávanej právnu vec nepoužiteľné (1ObdoV/24/2009). Žalovaný z ustanovenia § 111 Občianskeho zákonníka vyvodil, že na žalobcu ako správcu prešli v dôsledku zmeny správy práva a povinnosti predošlého správcu, prechod práv a povinností ale nepretrhol plynutie subjektívnej premlčacej doby predošlého správcu (teda žalovaného) a teda subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňom kedy sa žalovaný ako predošlý správca dozvedel o vykonaných bankových prevodoch, a to dňom ich vykonania. Žalovaný túto konštrukciu nepoužil v konaní pred súdom prvej inštancie a ani vo svojom odvolaní. Ešte aj v odvolaní dôvodil, že subjektívna premlčacia doba nemohla začať plynúť žalobcovi, ale začala plynúť vlastníkom bytov a nebytových priestorov. V dovolaní žalovaný túto myšlienku doviedol do absurdného konca, že premlčacia doba na uplatnenie nároku z bezdôvodného obohatenia začala plynúť jemu, ako správcovi, dňom vykonania bankových prevodov a žalobcovi, ako právnenému

nástupcovi žalovaného, sa započítava tá časť premlčacej doby, ktorá už uplynula jemu, ako žalovanému. Skutočnosti uvedené v dovolaní žalovaného na podporu jeho dovolacieho dôvodu podľa § 421 CSP týkajúceho sa premlčania považuje žalobca na nové prostriedky procesného útoku, ktoré sú v dovolacom konaní neprípustné (§ 435 CSP). Pokiaľ žalovaný ako ďalší dovolací dôvod podľa § 421 CSP uvádza obmedzenie zmluvnej voľnosti strán a vlastníckeho práva vo vzťahu k parcele č. XXXXX/XXX, k.ú. L., tak žalobcovi nie je zrejmé o aké obmedzenie zmluvnej voľnosti strán by malo ísť a kto ho mal vykonať. Postupom súdu prvej inštancie ani súdu odvolacieho nebolo podľa žalobcu porušené vlastnícke právo žiadneho subjektu a ani právo na spravodlivý proces.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

10. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. V danom prípade žalovaný v prvom rade uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 559/2018, sp. zn. III. ÚS 47/2019, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/140/2019, sp. zn. 4Cdo/120/2019 a pod.). Takýto nesprávny procesný postup súdu môže spočívať predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre účastníka nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. V danom prípade videl dovolateľ naplnenie uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v tom, že v rámci svojej procesnej obrany uplatnil nárok na odplatu, ktorý mu vznikol za užívanie nehnuteľností v jeho vlastníctve/spoluvlastníctve vlastníckimi bytmi a nebytovými priestormi bez nájomnej zmluvy alebo právneho titulu ale súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu až absurdnému záveru o tom, že dotknuté parcely č. XXXXX/XX, XXXXX/XXX a XXXXX/XXX, k.ú. L. sú príľahlými pozemkami k bytovému domu súp. č. XXXXX, k.ú. L., takže vlastníci bytov a nebytových priestorov ich neužívajú bez právneho dôvodu a tým sa na úkor žalovaného bezdôvodne neobohacujú. Odvolací

súd sa s týmto odvolacím dôvodom podľa žalovaného dôsledne nevysporiadal, keď on namietal nesprávnosť záverov súdu o príľahlom pozemku. Porušenie práva na spravodlivý proces videl aj v tom, že odvolací súd ignoroval dôkazy založené v súdnom spise, odvolací súd sa s obsahom súdneho spisu neoboznámil; poukázal pritom na znalecký posudok W.. K. Y., z ktorého vyplýva, aké bezdôvodné obohatenie by mali platiť vlastníci bytov a nebytových priestorov za užívanie cudzieho pozemku.

14. Z obsahového hľadiska (§ 124 ods. 1 CSP) bolo jadrom dovolacej argumentácie žalovaného podľa § 420 písm. f) CSP nesúhlas so záverom súdov nižších inštancií o tom, že označené pozemky sú pozemkami príľahlými.

15. K uvedenému dovolací súd uvádza, že v otázke príľahlého pozemku, súdy nižších inštancií vychádzali zo zisteného skutkového stavu, že stojisko na odpad (priestor, kde sú uložené smetné nádoby pre bytový dom) nie je vybudované na pozemku, na ktorom stojí bytový dom avšak toto príslušenstvo bolo od počiatku späté s výstavbou bytového domu a je s ním neoddeliteľne, právne a fakticky spojené. Posúdením uvedeného podľa § 23 ods.1 zákona o vlastníctve bytov vyvodili, že príslušenstvo bytového domu tak bolo nevyhnutne vybudované na príľahlom pozemku; s vlastníctvom bytu alebo nebytového priestoru v dome je tak spojené aj spoluvlastníctvo alebo iné spoločné právo k tomuto pozemku. Tento záver súdy nižších inštancií vyvodili zo zisteného skutkového stavu a je právnym posúdením otázky, či pozemok, na ktorom je príslušenstvo bytového domu umiestnené, je pozemkom príľahlým.

16. Keďže otázku príľahlého pozemku, na ktorej súdy nižších inštancií založili napadnuté rozhodnutie, namietal dovolateľ v rámci tvrdenia existencie zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní existencie zmätočnosťných vád, vrátane posudzovania splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie túto vadu zmätočnosťnosti nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

17. Aj keby podľa obsahu podaného dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) dovolací súd dovoláciu námietku žalovaného sám posúdil ako námietku nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 CSP a sám aj abstrahoval právnú otázku, o zodpovedanie ktorej dovolateľovi v podanom dovolaní ide (či je možné považovať pozemok, na ktorom sú postavené zariadenia bytového domu, a ktorý je vo vlastníctve inej osoby, resp. v podielovom spoluvlastníctve iných osôb, ako vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, za pozemok príľahlý v zmysle zákona č.182/1993 Z.z.), uvedenú právnú otázku nebolo možné dovolacím súdom riešiť z dôvodov, že táto nebola v predmetnej právnej veci právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

18. Z obsahu odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inštancií vyplýva, že otázku príľahlého pozemku riešili súdy v súvislosti s procesnou obranou žalovaného, ktorý sa proti uplatnenému nároku žalobcu bránil tým, že v prípade neplatnosti nájomnej zmluvy by plnenie, o ktoré v spore ide, boli vlastníci bytov a nebytových priestorov povinní zaplatiť titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku, na ktorom stojí stojisko na odpad, bez právneho dôvodu. Túto procesnú obranu žalovaného, správne posúdenú odvolacím súdom ako prípadnú kompenzačnú námietku (nesprávne prvoinštančným súdom ako vzájomný návrh žalovaného) však nebolo podľa záverom súdov možné posúdiť ako účinnú procesnú obranu pre použitý podmieňovací spôsob a pre nepodloženie takéhoto prípadného nároku dôkazmi (napr. o výške prípadného bezdôvodného obohatenia). Otázku príľahlého pozemku potom odvolací súd riešil len v súvislosti s tým, či vlastníci bytov a nebytových priestorov skutočne užívali pozemok, na ktorom je umiestnené stojisko na odpad bez právneho dôvodu alebo oprávnené ako príľahlý pozemok v zmysle zákona o vlastníctve bytov.

19. Samotné spochybnenie riešenia právnej otázky príľahlého pozemku odvolacím súdom, bez toho aby žalovaný rozporoval posúdenie jeho procesnej obrany, v súvislosti s ktorou bola táto otázka (na dôvažok) riešená, ako neúčinná, nemôže viesť k posúdeniu dovolania žalovaného ako prípustného, pretože nejde o právnú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

20. Rovnako je tomu, tentokrát ale z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, aj pri dovolateľom namietanej vade spočívajúcej v procese dokazovania, keď tvrdil, že odvolací súd sa s obsahom súdneho spisu neoboznámil a ignoroval dôkazy v súdnom spise. Tomuto argumentu bez konkretizácie chýba akékoľvek relevancia. Ak dovolateľ poukázal iba na znalecký posudok W.. K. Y., z ktorého má vyplývať, aké bezdôvodné obohatenie by mali platiť vlastníci bytov a nebytových priestorov za užívanie cudzieho pozemku dovolací súd opätovne poukazuje na to, že procesná obrana žalovaného, v rámci ktorej si mal uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, bola posúdená oboma súdmi nižších stupňov ako neúčinná, a tento ich záver žalovaný vo svojom dovolaní nijako nespochybnil. Predmetný znalecký posudok tak na výsledku sporu nemohol nič zmeniť a nebol tak relevantný dôvod, aby bol súdmi nižších stupňov ako dôkaz vykonaný.

21. Iba pre úplnosť dovolací súd uvádza, že ani nesprávne alebo neúplné vyhodnotenie vykonaných dôkazov, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000), ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli a treba ich považovať za naďalej aktuálne. Preto nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

22. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že nezistil zásah súdov nižších inštancií do práva žalovaného na spravodlivý proces a ani ich nesprávny procesný postup; preto žalovaný neopodstatnene namietal, že konanie bolo postihnuté zmätočnosťnou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP; dovolací súd preto považoval v tejto časti dovolanie žalovaného za neprípustné.

23. Dovolateľ svoje dovolanie ďalej odôvodnil podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP (citáciou zákonného ustanovenia ako aj výslovným tvrdením), pričom v texte dovolania už v rámci právneho posúdenia namietal odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázkach premlčania, obmedzenia zmluvnej voľnosti strán a vlastníckeho práva, čím uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. a) CSP.

24. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“).

25. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, uviesť ako ju riešil odvolací súd, b) uviesť ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018), c) uviesť rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť.

26. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), je jeho povinnosťou a) konkretizovať právnu otázku, b) uviesť, ako ju odvolací súd riešil a c) uviesť, ako mala byť otázka správne právne riešená.

27. Obdobne, pokiaľ má dovolací súd riešiť právnu otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP), je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená a c) uviesť rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré posudzovanú právnu otázku riešili rozdielne.

28. Dovolateľ v rámci nesprávneho právneho posúdenia namietal právnu konštrukciu súdu prvej inštancie o tom, že príslušným pozemkom bytového domu sú aj iné pozemky ako pozemok, na ktorom je bytový dom postavený (tu sa dovolateľova argumentácia prelína s námietkou vady zmätočnosti), čím porušil vlastnícke právo žalovaného; dobrovoľne si prisvojil kontraktčné právo a vytvoril vlastnou úvahou akýsi užívateľský vzťah. Odvolací súd tento záver okresného súdu akceptoval. Argumentoval, že odvolací súd sa týmto záverom odklonil od ustálenej judikatúry. Za ustálenú judikatúru považoval rozhodnutie R 7/2004.

29. Dovolací súd k tomu uvádza, že žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky rozhodujúceho vo veľkom senáte z 11. septembra 2003 sp. zn. 31Cdo/2772/2000 uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu (Českej republiky) vo zväzku 8, ročník 2004 na strane 353, pod publikačným číslom 75/2004.

30. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku treba považovať predovšetkým rozhodnutia alebo stanoviská najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ale tiež opakované vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu nespochybňujú názory obsiahnuté v rozhodnutí dosiaľ nepublikovanom (porovnaj napr. sp. zn. 3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/129/2017, 8Cdo/33/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6Cdo/29/2017, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 71/2018). Je tak zjavné, že rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky pod tento pojem nespádajú.

31. S prihliadnutím na konštatovania v predchádzajúcom bode dovolací súd zdôrazňuje, že dovolateľom označené rozhodnutie nenapĺňa pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

32. Dovolateľ, namietajúc odklon riešenia odvolacieho súdu v právnych otázkach obmedzenia zmluvnej voľnosti strán a vlastníckeho práva od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, teda neoznačil rozhodnutia

dovolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť a dovolacia otázka nebola vymedzená spôsobom uvedených v § 431 až § 435 CSP.

33. Dovolateľ v rámci uplatnenia dovolacej námietky v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietol aj závery súdov nižších inštancií pri posudzovaní právnej otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby uplatneného práva žalobcu. Poukázal na to, ako právnu otázku začatia plynutia premlčacej doby riešili sudy nižších inštancií, ktoré začiatok plynutia premlčacej doby určili dňom, kedy boli žalobcovi žalovaným predložené listiny týkajúce sa správy bytového domu. Podľa žalovaného však sudy nižších inštancií mali uvedenú otázku riešiť tak, že pri určení rozhodného dňa pre začiatok plynutia premlčacej doby mali sudy započítať dobu, ktorá plynula a uplynula právnomu predchodcovi žalobcu. Za právneho predchodcu žalobcu považoval žalovaný sám seba, nakoľko to bol žalovaný, ktorý pred žalobcom vykonával správu bytového domu ako správca.

34. Z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií dovolací súd zistil, že súd prvej inštancie posúdil otázku premlčania uplatneného práva žalobcu tak, že pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby bolo rozhodujúce, kedy sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel žalobca (ako spoločenstvo vlastníkov vykonávajúce správu bytového domu) a nie jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov aj z dôvodu, že povinnosť vrátenia finančných prostriedkov smerovala voči spoločenstvu (žalobcovi) a uzavrel, že subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nárokov tvoriacich predmet konania začala plynúť až vtedy, keď sa žalobca dozvedel, resp. aspoň mohol dozvedieť o tom, že žalovaný si prostriedky z účtu vlastníkov bytov a nebytových priestorov previedol na svoj vlastný účet.

35. Odvolací súd, viazaný odvolaním žalovaného, ktorý namietal závery súdu prvej inštancie o svojom úmyselnom bezdôvodnom obohatení a tým aplikáciu 10 - ročnej objektívnej premlčacej doby uplatneného práva žalobcu, riešil iba právnu otázku, posudzoval pri svojom rozhodovaní iba uvedené právne otázky, teda úmysel žalovaného pri získaní bezdôvodného obohatenia a od toho sa odvíjajúcu dĺžku objektívnej premlčacej doby uplatneného práva žalobcu. K tomu uviedol, sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie o úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalovaného a teda aplikáciou 10 - ročnej objektívnej premlčacej doby, pričom v podrobnostiach poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

36. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych opravných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, teda vecne (argumentačne), čo znamená, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietal už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom v jeho neprospech (R 73/2019).

37. Dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti (sp. zn. 4Cdo/40/2019).

38. Ak teda dovolateľ uplatnené námietky neuplatnil v odvolacom konaní, nemôže ich posudzovať dovolací súd pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario).

39. Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľom nastolená právna otázka premlčania, konkrétne otázka začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby a otázka započítania premlčacej doby, ktorá uplynula právnomu predchodcovi žalobcu, nie je právnou otázkou, ktorú by odvolací súd riešil a na ktorej by založil svoje rozhodnutie, pretože tieto absentovali v dovolacej

argumentácii žalovaného a preto ich odvolací súd neriešil.

40. Z uvedeného dôvodu dovolateľom nastolenú právnu otázku premlčania nebolo možné považovať za relevantnú pre prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

41. Vzhľadom na všetky uvedené závery najvyšší súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c) a f) CSP ako celok odmietol.

42. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

43. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.